

14.3.2. Свидетелство на Георги Бинев за „вълчия билет“ по времето на комунизма⁶⁶²

Георги Бинев, бивш летец от Първи орляк на 5-и въздушен полк, участник във Втората световна война, е следен от ДС 34 години. Уволнен е от армията за „груби фашистки прояви“, които се оказват измислени, по-късно получава извинение, но толкова! През 1953 г. е включен във вражеския контингент на ДС по линия „бивши царски офицери“ (ДОН „Летецът“). По делото му слухтят секретни сътрудници с псевдоними „Карло“, „Вълкан“, „Любомир“, „Никола“, „Ляска“, „Винч“, „Минзухар“, „Страхил“. Много колеги на обекта са доносничели също. Доносник по собствена инициатива е Никола Илиев, работник в целулозния завод, който още като войник в 5-и въздушен полк, където е служил и Георги Бинев, доносничел срещу него и му приписва участие в акции срещу партизани, поради което той е уволнен от армията. Офицерът Стоян Илинов, който ръководи наблюдението и систематизира 268 архивни документа по делото (!), остарява заедно с обекта и се развива в кариерата от позицията на обикновен разузнавач до подполковник.

ДОН „Летецът“ приключва през 1987 г., защото „обектът е пенсионер, прояви от политически и друг характер няма, негоден е за извършване на вражеска и диверсионно-терористична дейност поради напреднала възраст и влошено здравословно състояние“.

Запознавайки се с досието си, Георги Бинев установява, че:

„...през ерата на комунизма в България са се подвизавали едновременно под името Георги Маринов Бинев две отделни, съвсем различни лица... Човекът от живота Георги Бинев сменява 13 работни места; през 1964 г. вече има утвърдено име и известност и в Министерството на финансите; през 1969 г. получава най-високи оценки от работна група професори и органи на министерството за разработени и внедрени собствени значителни разработки по усъвършенстване на счетоводната отчетност и е включен в състава на Методологическия съвет по счетоводна отчетност; през 1972 г. получава най-високото звание в счетоводната професия „главен експерт-счетоводител“; през годините 1957–1987 г. има 35 оригинални публикации и научни разработки по проблемите на отчетността.“

⁶⁶² Свидетелството е по материали от личния архив на Георги Бинев от Пловдив, озаглавен „Вълчи билет. Записки по моите тринадесет работни места при комунизма“, предоставен на авторите специално за настоящата книга.

А другият, човекът от папките на ДС с името „Летецът“, е: „обект за оперативно наблюдение“, „потенциален извършител на вражеска и диверсионно-терористична дейност“, „вражески елемент“, на когото „не трябва да му се гласува доверие“ и „не трябва да се издига на ръководна работа“. Въпреки констатацията на ДС, че е „криминално и морално запазен“, за службата той е „потенциален вредител и в определени ситуации е подходящо да се вземе отношение за задържане“.

Не е допускан да пътува в чужбина и не е одобрен от ДС да получи грамота и значка за звание „Отличник на министерството“ с мотив „за да не ги използва като оръжие против партията и народната власт“:

„И сега, когато всичко това е погребано минало, верен на икономиста в мен, се удивлявам, вече не само и не толкова за пълната безсмисленост на това стопроцентово безрезултатно за агентите оперативно наблюдение по петите ми, организирано за мен като последица от приключения ми „вълчи билет“⁶⁶³, а повече за друго: колко ли е струвало то на държавата? Само като си помисли човек! Цяла камарила от сътрудници са получавали високи заплати за да разработват такива като мен, имали са куп помощен персонал, била е необходима скъпо струваща служебна обстановка и съответно оборудване – до служебния автомобил включително, в който са ставали някои от „явките между резидента и неговите информатори“ – все едно, че са следили някакъв обект от величината на доктор Зорге например. Каква висока чест и колко глупашко мероприятие! А изпълнителите, най-грижливо подбирани и специално прецизно обучавани в моя случай, а и в кой знае колко ли още такива случаи, са били съвсем наясно за пълната липса на каквото и да е оправдание и, следователно, за цялото безмислие на това оперативно разработване. Но със спокойна съвест и безусловно користо са получавали „своя ечемик“, своето недостъпно за „широките народни маси“ високо заплащане, че и с добавки за секретност! И в последна сметка са си играли на разузнаване, преливали от пусто в празно, градили са служебно и патриотично самочувствие, растееж в кариерата и днес получават максимални пенсии... А всъщност са правили от нищото – слон, увреждали и осакатявали живота на толкова иначе съвсем безопасни за техния комунистически строй хора. И всичко това е изпълнявано най-упорито, старателно и тоталитарно изчерпателно, докато чудовищният изкуствено надуван сапунен мехур се пукна и комунистическият режим бе обявен за престъпен.“

⁶⁶³ „Вълчи паспорт“ или „вълчи билет“ („волчий билет“) в руските и съветските традиции означава човек извън обществото, извън закона. Гонен и преследван от хайки. Човек без лични документи – несъществуващ.